

relsen af bosnierlovens § 9, stk. 2, nr. 4, og vi har derfor til hensigt at stille ændringsforslag herom:

Selv om dette ændringsforslag skulle forkastes, føler jeg derfor, at vi er nødsaget til her fra talerstolen at understrege, at forudsætningen for, at disse mennesker en dag kan risikere at blive sendt hjem inden for 3 år, er, at der skal foreligge sikkerhed for, som der står på side 10 i bemærkningerne til lovforslaget:

»... at udsendelsen vil kunne finde sted uden betænkelighed, f.eks. på baggrund af generel amnesti eller tilsvarende.

Denne vurdering foretages bl.a. på baggrund af generelle tilkendegivelser fra UNHCR og fra anden international side.«

Det er nemlig ikke tanken, at vi på nogen måde med dette lovforslag lægger op til, at på et tidspunkt, hvor Serbien-Montenegro har brug for nogle soldater, der kan bruges til kanonføde, kan de sendes hjem.

Et andet element i lovforslaget drejer sig om undervisningen. Asylsøgerbørnenes undervisning har længe ligget mig på sinde. Det har ikke på nogen måde været rimelige forhold, vi har givet disse børn; vi har end ikke overholdt almindelige konventioner på området. Disse børn er svækkede psykisk og fysisk og har mange traumatiske oplevelser bag sig.

Jeg havde gerne set, at vi havde gennemført de succeshistorier, vi hører fra forskellige folkeskoler, som har udvist interesse for børnene fra de lokale asylcentre.

Vi hører historier om, at asylsøgerbørn giver den enkelte skoleklasse et løft. Det er nemlig min grundlæggende opfattelse, at velintegrerede børn og for den sags skyld også voksne nemmere vil kunne fungere, den dag de bliver sendt tilbage til deres hjemland, hvis de har haft mulighed for at fungere ude i samfundet. Og det er ikke blot min opfattelse, det viser også udenlandske erfaringer.

På trods af, at ministerens lovforslag ikke fuldstændig lægger op til en integration af børnene i den danske folkeskole, er jeg dog sikker på, at ministeren vil bruge sin bemyndigelse smidigt og fornuftigt – til gavn for asylsøgerbørnene og til gavn for de børn, der bor i lokalområdet – i nærliggende folkeskoler, for sagen er jo også den, at hvis ungerne i den lokale folkeskole finder ud af at få kontakt med asylsøgerbørnene, så finder de ud af, at det er helt almindelige børn, som man kan lege med, og som man kan have det sjovt sammen med. Det er et simpelt integrationsprojekt.

Med hensyn til spørgsmålet om aktivering på asylcentre, har det altid undret mig, at dansk flygtningepolitik har været baseret på anbringelse af asylsøgere på centre totalt isoleret fra det omgivende samfund og totalt afskåret fra at måtte lave noget som helst – selv helt fundamentale ting som at lave sin egen mad. At se kvinder, som altid har sørget for deres egen families fornødenheder, stå i kø for at få færdiglavet mad, er en skam.

For hvad er det, der sker, når man har den type flygtningepolitik? Hvad er det for nogle mennesker, vi får ud i den anden ende? Jeg er helt opmærksom på, at ministeren har fået nedsat sagsbehandlingstiden, og det er fint, for hvis der går ret lang tid med en fuldstændig inaktiv tilværelse, får vi klientgjorte, inaktive mennesker. Derfor ros til ministeren for denne del af forslaget.

Endelig er der spørgsmålet, om kommunerne skal overtage integrationen, hvis de vil. Jeg tror faktisk, det er en ret smart måde at få ansvarliggjort kommunerne på. Vi ser f.eks., at Odense Kommune har forlænget integrationsfasen, fordi Odense Kommune kunne se, at det var nødvendigt. Naturligvis er det i den forbindelse vigtigt, at Flygtningehjælpens arbejde ikke fuldstændig kastes over på kommunerne uden et passende varsel, og derfor lægger jeg vægt på bemærkningernes understregning af, at Flygtningehjælpen skal inddrages i denne del.

Afslutningsvis vil jeg sige, at SF vil gå positivt ind i arbejdet med lovforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

På Det Radikale Venstres vegne skal jeg tilsige en grundig og hurtig udvalgsbehandling af dette lovforslag, som vi støtter. Vi støtter alle del-elementerne i lovforslaget: dels løsningen på udsendelsesproblemerne for personerne fra Serbien-Montenegro, som har fået afslag på deres ansøgninger om opholdstilladelse, men som ikke kan modtages i deres hjemland, og dels forbedringen af vilkårene for asylsøgerne, især med hensyn til børnenes undervisningspligt, og af mulighederne for, at kommunerne kan overtage integrationsindsatsen fra staten i videre omfang, end de gør nu.

Det jo bestemt ikke første gang, vi her i Folketinget diskuterer vilkårene for personer fra Serbien-Montenegro. De har været diskuteret flere gange tidligere, og ofte er indenrigsministeren blevet opfordret til at gøre noget – næsten ligegyldigt hvad, blot der kunne blive fundet en